

ÚVODNÍK BARČA HLADÍKOVÁ

Když jsem ještě sháněla články, přišel mi spolu s recepty pro mlsné jazýčky od Janičky dotaz. Všechny tyhle listy se k vám dostanou až na konci jara a jak to pojmem? Jako jarní, či letní číslo? Už se těším na letní radovánky, bylo by pěkné vám sem tohle očekávání ventilovat. Ale mnohem snadněji se shrnují zážitky prožité, ostatně i pokud máme nějaký článek z víkendovky a tábora, obracíme se zpátky k uplynulému období. A tak se k vám spolu s letním slunovratem dostává jarní Slunoskrat. Už sice nechodím lesem s hlavou někde v oblacích a nerozplývám se nad tou

jedinečnou jarní zelenou, která nevím, jestli po začátku mizí a nebo si na ni oči přivyknou. Když jdu ráno konečně zas do školy v sukni, neprožívám prvotní nadšení z toho, že se nechoulím v kabátě, a nežasnu po roce, nýbrž pouze po dni, který uběhl od včerejšího rána, nad tím, jak voní jaro. Ale pořád mám ještě tyhle zážitky čerstvého jara v čerstvé paměti. A nepřestává mě udivovat, jak jsou každé jaro obdobně silné. Co vy? Jaké momenty a prožitky máte spojeny s jarem?

SLUNOSKRAT

JARO 2014

BRONTOSAURUS ŽIJE?

Asi vás ve škole učili, že všichni dinosauři vyhynuli na konci druhohor. Zdá se ale, že Brontosaurus žije, a to na fotkách z loňských táborů. Jde totiž o soutěž organizovanou hnutím Brontosaurus sloužící k posílení těch nejvydařenějších obrázků z akcí. Z našich loňských táborových účastníků se do této soutěže zapojili Sorondil a Grétka Čandová. Ve dvou kategoriích – Kdo si hraje, nezlobí a ve volné kategorii se jejich jména a především fotky neztratily. Byla by veliká škoda se s vámi o pár ukázek toho, jak loňské tábory (Sorondil fotil i jinde, než na Slunovratím Tu a tam) viděli oni, nepodělit. Inu, kochejte se a mrkněte se i na zbytek soutěžních fotek na zije.brontosaurus.cz

AČKOLI SE TÁBOR CHÝLÍ KE KONCI, I POSLEDNÍ RÁNO NA ŽÍTKOVĚ
VYPADÁ NADĚJNĚ (SORONDIL)

RYTIERSKÝ SÚBOJ (GRÉTKA ČANDOVÁ)

BRONTOSAURUS ŽIJE?

PRIATELSTVO (GRÉTKA ČANDOVÁ)

BAHENNÍ SMĚS PŘIPRAVOVANÁ PRO STĚNY KELTSKÝCH DOMŮ PŘÍMO
SVADÍ K ZÁPASŮM (SORONDIL)RÁNO NA ŽÍTKOVÉ VYPADÁ NADĚJNĚ
(SORONDIL)

POZDIEĽAJ MA

Grétko Čandová

Nevie spať. Stále to má pred očami. Ten modro-biely svet. Pred pár minútami zaklapla svoj notebook a teraz si nie je istá, či jej tú fotku lajkujú. Čo keď mi ju niekto ironicky komentuje práve v tejto chvíli a teraz sa nemôžem brániť? A klikol na tlačidlo vyjadrujúce sympatie Rasto? Veď najmä kvôli nemu som to tam dávala. Kúrnik. Strháva zo seba perinu, lačne sa vrhá na počítač – vďaka permanentne prednastavenému heslu ho nemusí vytukávať, aby sa prihlásila do svojho účtu. Pohľad automaticky smeruje nahor vľavo, na červené ikonky upozornení o interakciách druhých ľudí s ňou. Má presne sedem upozornení a dve správy. Len?! Veď tá fotka je priam luxusná! Hodinu som sa zaondiavala s malovaním, výberom oblečenia, natiáhla som ruku so fotákom, decentne som našpúlila pery – priam nebadane, aby vystúpili líčne kosti, ale aby to nebilo do očí, Výstrih, to je samozrejmosť. Nič tomu nechýba. Dokelu, mala som tam dať ten citát od Roosveltovej.

Lajkuje, šeruje, komentuje, kliká, píše, čítuje, odhlasuje sa, prihlasuje. Točí kolieskom na myške a pozerá príspevok za príspevkom na spoločnej nástenke priateľov a pseudopriateľov, známych a aj tých, s ktorými sa zoči-voči ledva rozprávajú. Spoločná, verejná obnažujúca schránka. Niektorí považujú za dôležité podeliť sa na nej o kurací perkelt s haluškami, na ktorom si pochutnali, iní o záдумčivé úvahy, rozčulovanie sa angažovaného aj pasívneho druhu. Emotívne výlevy, podnapité párty fotky, sem tam aj niečo poučné, pekné.

Stedro vyjadruje svoje sympatie ďalším príspevkom, ďalším ľuďom. Dychtivo dúfa, že jej to raz vrátia.

Katka je vo vzťahu, Igor sa rozišiel, aj tak to nemalo budúcnosť, vždy som to vravela, Andrea si tu capla fotku s jej mopslikom, ale je jasné, že chudáčisko pes je len zámkienkou preto, aby sa ukázala. Och, tá Dana, ako pribrala. Prečo Agáta komentovala príspevok Norovi s toľkými smajlíkmi? Sa mu pchá do zadku jak oné. A hentá, vlastne odkiaľ ju poznám, ani neviem, tak hentá dala Paľovi na nástenku odkaz na pieseň od Led Zeppelin s komentárom „Nezabudnem...“. Ó, tu je náš slávny párik, nech sa s tými vyznaniami a srdiečkami.... Och, dajte mi lavór niekto. Jeej to je super pesnička, ale aha, to dala Gaba, no určite jej dačo budem lajkovať ani nepamätám, kedy ona niečo mne. Bože aké zlaté mačiatko a super, Robo ide na koncert! Klik, a už som tam. Zúčastním sa. Konečne zámkienka na stretnutie. Dano mi stále nelajkol ten album, asi ma porazí, furt mi tu vyskakujú upozornenia, ako tu reaguje na Lindine príspevky. Ona si dá na fotke výstrih, vystrúha akože zmyselný

pohľad a všetci sa idú pototo. Trapas. Roman si ruší fb, a čo akože my s tým? Som zvedavá, ako dlho vydržíš, môj zlatý. Dávam sa offline, nech tu akože nie som stále. Fotky nahodím v nedeľu večer, keď je tu najviac ľudí. Takých 30 lajkov na album by sa mohlo nazbierať. To kto ma žiada o priateľstvo? Zabudni chlapče, sa pozri jaké profilové fotky máš. A všetko s diakritikou, interpunkciou, aby znel učene, vieš koho obľafneš. 101 ľudí online, ďalší poskrývaní, paráda načítava sa video, aaa Odoslať. Je to tam. Šerujte šerujte zdieľajte, podme podme! To je už toľko hodín?! A ja nemám nič do školy. Tak málo času. Vôbec nie je kedy to spraviť.

Zaklapáva počítač a líha si do postele. Hneď ráno si to skontrolujem. Ale bože...tí ľudia sú všetci takí povrchní...

RÝMOVÁNKY Z HOSPODY NA MÝTINCE

Každému, kdo je přinejmenším v koutku duše cimrmanologem, jistě neušla záliba tohoto největšího Čecha v dokonalosti, které se mistr snažil dosáhnout i v literatuře. Na víkendovce v hospodě Na Mýtince jsme se touto zálibou inspirovali a tady se můžete pokochat našimi ódami na absolutní rým.

Bezejmenná

Kráčím ke starému stavení,
dobrým místem k stavení.
Na zahradě pálím dřevo
a sám si připadám jak dřevo.
Plotu bylo třeba natřít,
i vševědoucí sousedku
jsem chtěl natřít.
Po práci jsme si šli
odpočinout pod
hvězdy,
ale že byl den, byli
jsme jen za hvězdy.

Báseň o kočičce

Sedí kočička na
dvorku, dyja dyja dá,
má červenou motorku,
dyja dyja dá.

Je to řidič zdatný, dyja dyja
dá,
ale je to málo platný, dyja dyja dá.

Ale loni – zjara – ve středu, dyja dyja dá,
došlo na dvorku ke střetu, dyja dyja dá.

Srazil se se slepicí, dyja dyja dá,
skončilo to v nemocnici, dyja dyja dá.

Byla dobrá polívka, dyja dyja dá,
přišla na ni i sousedka, dyja dyjadá.

Kočka si zas směle drandí, dyja dyja dá,
Zora přece nic neodradí!

Bezejmenná

Ve vesnici Vysoká,
stojí lípa vysoká.
A pod ní majitel Rosol,
míchá v kýblu rosol.
Manželka jak špekáček,
připravuje do rosolu špekáček.

A sulc pak povečeří,
protože vždycky večer večerí.
Odpočívající manželé Rosolové,
mají špeky rosolové.
Syn hubený jak lusk
svými prsty lusk.
Rodiče to nezvládli
a infarkt taky nezvládli.

Akce příroda (Karel a přátelé)

V pátek jsme přijeli na biofarmu k bývalé hospodě,
po cestě jsme se ani nestihli stavit v hospodě.

V kůlně jsme našli plno plastů,
a proto jsme udělali oheň z plastů.

Nakonec to vlastně nebyly plasty,
byly to všechno bio-plasty.

Jsme rádi, že jsme tímto pomohli přírodě,
protože jsme Brontosauri a pomáháme přírodě.

PÁR POSTŘEHŮ Z MEDICÍNY

Zdenka Bonk

První postřeh (je jich vlastně více) jsem pochytil na volitelném předmětu týkajícím se poruch metabolismu a zásad výživy pacientů, hlavně těch v těžkých stavech. Už jen výživa člověka zdravého je neuvěřitelně složitá, natož pak, když je třeba ji správně poskládat po těžké operaci či, chcete-li, po dopravní nehodě. Nicméně díky několik desítek let trvajícím a stále probíhajícím výzkumům se tomu začíná přicházet na kloub. Nebudu zde popisovat cesty jednotlivých živin, jak se štěpí, jak vstřebávají a nakonec i vylučují. Jednak proto, že to není cílem tohoto odstavce, a pak taky z prostého důvodu – opět si to nepamatuji, i když jsem to už jednou v hlavě měl. Ach jo!

Zásadním problémem takovýchto pacientů je skutečnost upoutání na lůžko. Zde si s vámi dovolím sdílet mnohokrát opakovaný citát, že „Postel je pro starého člověka stejně nebezpečná jako Ferrari pro teenagera“. Není totiž možné udržet jeho svalovou hmotu bez toho, aby se svaly aktivovaly, což ale moc dobře ví (skoro) každý kulturista. A svaly, ty potřebujeme! K důvodům se ještě dostanu. Jakmile se na tohle přišlo, poměrně zásadně se změnil postoj takřka celé medicíny, a sice, že u pacientů, kteří prodělali nějaký inzult (hlavně trauma), je snaha je co nejdříve takzvaně vertikalizovat, česky postavit na nohy. Mělo a má to své výsledky.

Všem dobře známé zlomeniny krčku kosti stehenní, které dříve dosti často a poměrně rychle sprovázely ze světa

jinak relativně či zcela zdravé babičky nebo dědečky, jež jen nešikovně upadli, už dnes až takovým problémem nejsou. Proč takovýto starý člověk vlastně tehdy umřel? Se zlomeným krčkem nemohl chodit, protože se tato zlomenina řešila tzv. trakcí, česky tahem. Zkrátka kostí stehenní se nad kolenem protáhl drát, na který se zavěsilo přes kladky závaží a tím byla noha v tahu. Přesně tak, jako když někdo tahá za nohu vás. Takto dotyčný musel ležet 4-6 týdnů.

A teď to přijde. Nehýbe se, takže mu svaly chřadnou. To by bylo ještě relativně v pořádku, ale všichni moc dobře víme, jak jsou na tom staří lidé s jídlem. Sem tam si něco zobnou, maso moc nejedí, protože se jim špatně kouše, je drahé a tak dále. Toto vše je ještě umocněno pobytem v nemocnici, který rozhodí i člověka daleko mladšího. Na zahojení zlomeniny potřebuje dotyčný bílkoviny, které, pokud je nepřijímá v potravě, odbourá se svalů. Podle jedné studie bylo zjištěno, že průměrně má člověk ve svém těle 12 kg svaloviny. Kritická hodnota pro přežití je 6 kg.

Jde o to, že bílkovinami jsou i protilátky, a ty se syntetizují, zjednodušeně řečeno, zase z bílkovin. A pokud už tělo nemá z čeho ty bílkoviny brát, tak nemůže vytvářet dostatek protilátek, aby se ubránilo bakteriím a virům. Proto také nejčastější příčinou úmrtí u těchto pacientů byl zápal plic. Dnes tohle všechno víme, a proto se takovéto zlomeniny operují. Pacient dostane buď dlahu na kost, či přímo do ní.

Takto zajištěnou zlomeninu může, ba dokonce musí, začít zatěžovat daleko dříve. Tím zpomaluje odbourávání svalů (úplně mu zabránit nelze) a když se k tomu přidá nějaká výživová podpora, takový „proteiniák“, je pravděpodobnost naplnění výše popsaného scénáře podstatně nižší.

To byla ale jen jedna zlomenina. Teď si představte, že máte někoho po již zmiňované dopravní nehodě, který má těch zlomenin a zranění daleko více. Popsat, co se v jeho těle bude odehrávat, je už nad mé síly. Víím ale, že ve výsledku má velkou pravděpodobnost skončit stejně jako babička/dědeček se zlomeným krčkem. Nicméně díky moderním metodám a znalostem potřeby výživy těchto pacientů se i u nich tato pravděpodobnost výrazně snižuje. Pokud však takovýto člověk umře, tak kvůli tomu, že si „sežere“ svaly, což není nic jiného než smrt hladu. A nakonec jedno pozitivum. Pravděpodobnost přežití takového traumatu je vyšší u jedinců mírně obézních, takzvaně „oplácaných“. Ti mají totiž větší zásobu energie.

Druhý postřeh, a tím už asi končím, neb jsem se jaksí

vyřádlil na předešlém, se týká elektrokonvulzivní terapie (ECT), veřejně známé jako elektrošoky. Vlastně bych tímto chtěl vyvrátit mýtus, který okolo této léčby psychiatrických pacientů panuje, hlavně díky jejímu uměleckému ztvárnění ve filmu *Přelet nad kukaččím hnízdem* v podání Jacka Nicholsona.

Naprostě přesný mechanismus působení elektrošoků znám není, nicméně jedná se o stále aktuální, co více, poměrně často používanou léčbu hlavně těžkých depresí. A teď pozor, dokonce je to metoda první volby při léčbě těchto stavů u těhotných žen.

Sice nevíme, jak přesně působí, ale víme, že má minimum nežádoucích účinků, což se o antidepresivech říci nedá, a taky její účinek nastupuje daleko dříve (asi za týden) v porovnání s těmito léky (asi za 5 týdnů). Mnoho pacientů je dokonce vyžaduje, protože jim opravdu pomáhají. A teď to stěžejní: Aplikují se samozřejmě v celkové anestezii, takže bolest pacient nevnímá. V souvislosti s psychiatrií mi vyvstala ještě jedna zajímavá situace, na kterou nás upozorňovali. Každému

je jasné, že pacienta s depresí je třeba léčit. Ale existují i nemoci, jako je např. maniodepresivní psychóza, kdy jsou období depresí střídány obdobími mánie, čili jakési nepřiměřeně dobré nálady, odbržděnosti. Je nutné lidi v těchto manických periodách, kteří jsou s nadsázkou šťastni a mají všechny rádi, vůbec léčit? Ano! Takový člověk totiž ztrácí náhled na svoji situaci a může být nebezpečný jak sobě, tak i svému okolí a rodině. Jak? Jede po dálnici 230 km/h, prodá někomu svůj byt za 200 Kč, vezme si úvěr (což dnes není nic těžkého – stačí jen zavolat) a koupí si terénní auto, i když rodina žije od výplaty k výplatě.

A co všechno na dnešní medicíně fascinuje/zaráží vás?

O DÍVCE S POMERANČÍ

Jostein Gaarder, známý norský spisovatel, byl v dětství jedním z mých oblíbených autorů. Doma jsem z mamčiny knihovničky popadla Sofiin svět, zaujal mě a nedlouho na to se mi dostala do ruky i Dívka s pomeranči. Pamatuji si, že v těch 12 letech, kdy jsem tyto knížky četla, mě oslovila mnohem více právě tato knížka. Měla větší spád, více děje, filozofické pasáže byly stručné a jasné. Navíc jsem na knížce ocenila, že neztratila spád, jako tomu dle mého názoru bylo u Sofiina světa. A teď jsem se k jeho knížkám vrátila. Asi na popud toho, že jsem přečetla jeho Hrad v Pyrenejích a dostala jsem chuť připomenout si i něco staršího.

Georgovi byly čtyři roky, když mu jeho otec Jan Olav před svou smrtí psal dopis. Nyní je mu patnáct a až v této době si v něm onen dopis našel adresáta. V průběhu celé knihy sledujeme Georgovy reakce na dopis jako takový a na jednotlivé myšlenky dopisu.

V dopise najdeme krásný, s lehkostí napsaný příběh o lásce a hledání, těžké úvahy o smrtelnosti (a ne smrtelnosti chrousta, pozor na to) a spoustu otázek. Jan Olav je sice pokládal Georgovi, ale snad každý čtenář si na ně hledá odpovědi také.

Barča Hladíková

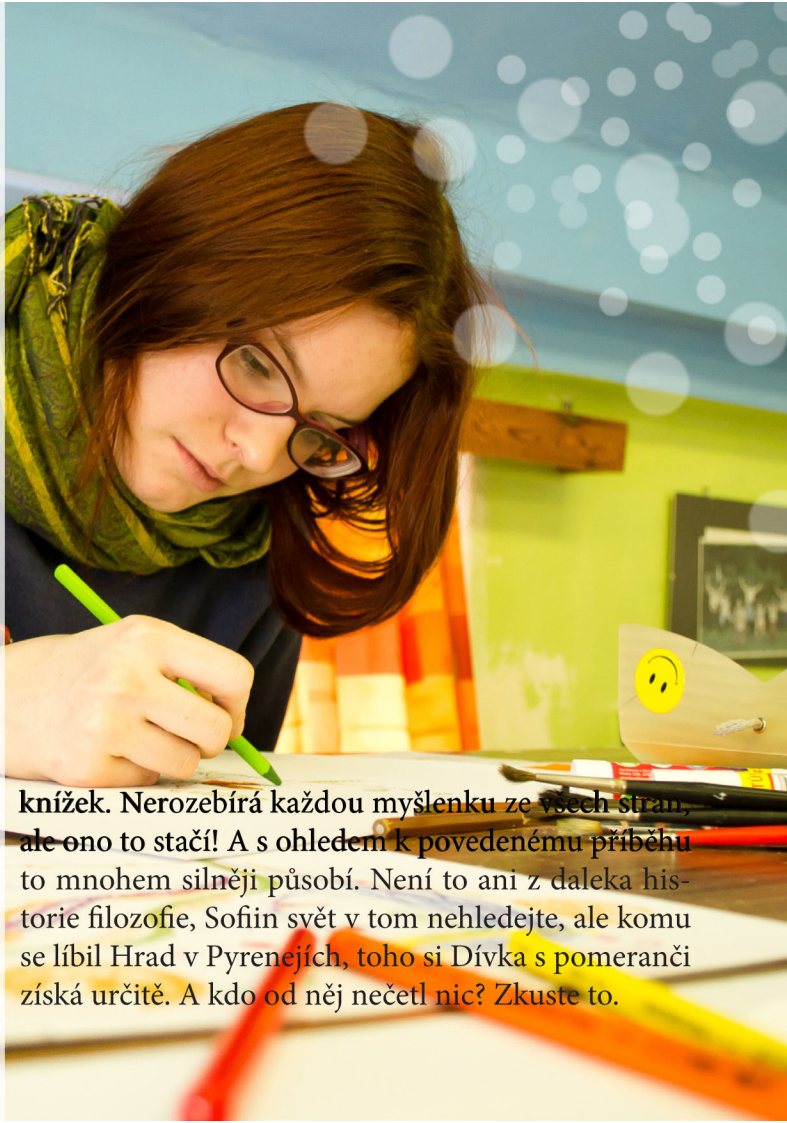
Jediná postava, která je v knize lépe prokreslená, je Georgův otec. Je mu v knize dáno nejvíce prostoru prostřednictvím jeho dopisu synovi, tak se není čemu divit. Jeho postava je dokonale lidská, nevěřím tomu, že by ji někdo neměl rád. Je citlivý, idealista, rád se raduje a také rád hloubá. Pro ostatní už mnoho prostoru nezbyvá. Georga může čtenář zhodnotit jako chytrého, vnímavého a s ohledem k jeho věku poměrně rozumného chlapce. Dívka s pomeranči je viděna především zamilovanými očima Jana Olava, nemůžeme si o ní tedy udělat objektivnější obrázek. I tento portrét skrze růžové brýle je ale pěkný, a vidíme v ní tedy krásnou, citlivou a originální vílu. Ale o moc víc toho není, rozsah něco málo přes sto stránek opravdu moc dalšího prostoru pro hluboce rozebrané postavy nedává. Jejich cílem je čtenáře hlavně zaujmout a dovést k jádru – k myšlence knížky.

Vše, i závažnější témata, se čte s neobyčejnou lehkostí, já sama jsem v závěru knížky přejela zastávku, kde jsem měla přestupovat, a to jsem knížku nečetla poprvé. Myslím si, že výjimečná čtivost s ohledem k tématu, je výrazným pozitivním rysem všech Gaarderových knížek. Má myšlenku, kterou nám chce

sdělit, a dovede ji zaobalit do tak pěkného příběhu, že se vrhneme do čtení s mnohem větším nadšením, než kdybychom vytrhli jen samotné filozofické pasáže. A protože se dozvíme něco o figurujících postavách, cítíme s nimi v jejich situacích a lépe chápeme, co nám chtěl Gaarder sdělit.

Tyto pasáže jsou také asi největší Gaarderovou slabinou. Možná jsem použila přehnaná slova, ale když jsem teď starší a více pojmám tu filozofickou stránku jeho knížek, zjišťuji, že tato část se v jeho knížkách příliš nemění. Jistě, pokaždé je to napsáno jinými slovy, vždy krásně a poutavě, ale ten myšlenkový závěr je vždy stejný. Jeho úvahy jsou mi velmi blízké. Často mi hlavou běhají podobné otázky, jen je neumím tak obratně formulovat, předat a uzavřít. A protože se nenesou úplně snadno, jsou tyto knížky jakousi útěchou, že i jiní lidé řeší podobná témata. Úplně stejné téma smrtelnosti a možné konečnosti je středobodem Hradu v Pyrenejích, který už ale nemá tak poetický příběh, který by oslovil i dětského čtenáře. I když zde je toto téma konfrontováno i s trochu jiným pohledem.

Myslím si, že to, co chtěl Gaarder nejspíš sdělit, je zde podáno nejlépe stravitelným způsobem z jeho

knížek. Nerozebírá každou myšlenku ze všech stran, ale ono to stačí! A s ohledem k povedenému příběhu to mnohem silněji působí. Není to ani z daleka historie filozofie, Sofiin svět v tom nehledejte, ale komu se líbil Hrad v Pyrenejích, toho si Dívka s pomeranči získá určitě. A kdo od něj nečetl nic? Zkuste to.

JARO OHLÉDNUTÍ Z MINÁŘOVIC KUCHYNĚ LETÍ

Janička Minářová

Guláš z hlívy ústřičné

Tuto blahodárnou pochoutku – rozuměj hlívu – jsem v rozličných proměnách poprvé koštovala v motorestu na Valašsku, kde tradičně započínáme naše víkendová setkání na Vartovně. Loni to byla držková, letos brynzové halušky. Vše bez masa, anobrž s hlívu! Byla to dobrota veliká, tedy jsem se rozhodla do naší kuchyně tuto jemnou zdravou hubku zařadit nadobro.

Na guláš jsem osmahla cibuli, česnek, kmín, na kostky brambory, na kolečka mrkev a petržel (vařenou kořenovou zeleninu máme moc rádi, Peťovi to vždy připomene svíčkovou), vše jsem zalila vodou, pak jsem přidala hlívu, bobkový list a sladkou červenou paprikou jen tak zlehka poprášila, nakonec sůl (já použila Bambovu sůl, obsahuje i majoránku, kterou najdete tu: www.opobchod.cz), ale hodí se třeba i Mahá koření. Pak nechám vařit a probublávat a vonět, až vše změkne. Vytáhla jsem bobkový list a pomixovala trochu brambory, aby se vše zahustilo. Leč to nestačilo, tak jsem ještě přispěla trochou cizrnové mouky od králíka (www.zajicivkrabici.cz) a povařila. Dochutíme česnekem či čímkoli dle vašich chutí! A pozveme i sousedy.

Kopřivová pizza

Náš hit letošního jara. A když dozrál špenát, trhali jsme místo kopřiv špenát. Hodí se i bršlice.

Špaldovou mouku od oka na jeden plech, pytlíček sušeného droždí Alnatury, teplou vodu, špetku třtinového cukru a olivový olej (lijeme, než napočítáme do tří) smícháme. Necháme kynout pěkně v teple, než se těsto zdvojnásobí, pak prstama uhněteme na plech (na pečící papír), potřeme olivovým olejem,

česnekem, a kdo si chce vy-

hodit z kopýtká, může i

kysanou smetanou,

spařené kopřivy/

špenát/bršlici

s česnekem,

cibulkou a solí

pěkně na to.

Kopýtkáři

nechť strou-

hají sýr.

P e č e m e ,

d o k u d

nekřupeme.

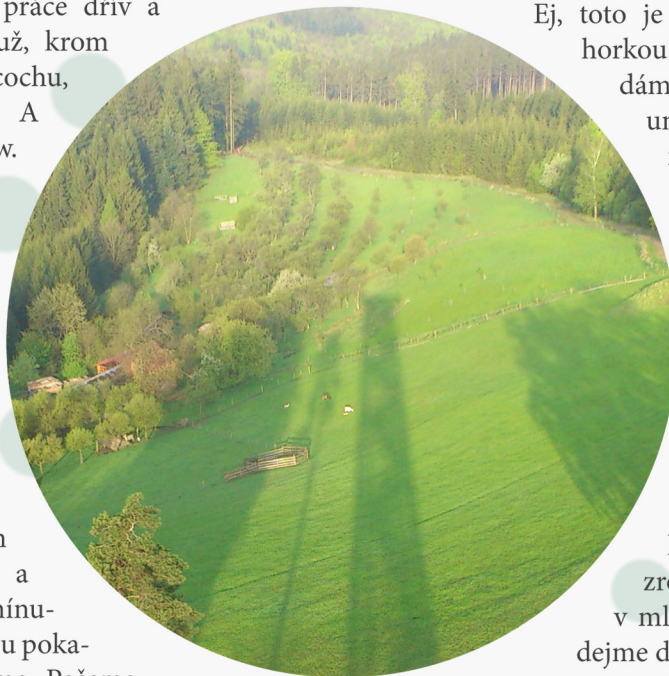

Punkevní rybátka

To jednou Peťa přijel z práce dřív a že jdeme na pstruhy! Nuž, krom zdařilého výletu na Macochu, viděli jsme zlaté rybky. A to přesně tu: <http://www.punkevnipstruh.cz/>. Od pana rybáře čerstvé, ty duhové, jsme si přáli a on nám přání splnil, jako ta zlatá rybka. Doporučujeme moc, je to regionální produkt Moravského krasu, hezky tam plovou a šťastní jsou!

V první řadě pstruhům poděkujeme, pohladíme a omyjeme, osolíme, okmínujeme a namáslujeme i olivou pokapeme. A do trouby vložíme. Pečeme chvíli, asi 20 minut a ke konci i grilujeme.

A pak u jídla mlčíme – to proto, že jsme v mysli vděční a taky proto, že kostíme dosyta.

Jáhlové koule

Ej, toto je vápníková bomba! Jáhly spaříme horkou vodou (to aby nebyly hořké) a dáme vařit se stejným poměrem čerstvé umletého máku a trojnásobným množstvím vody. Těž špetku soli a pár hrstí hrozinek přidáme. A vaříme, bubláme, dokud se voda nevyvaří a vše nezměkne do kašové konzistence (je možno vodu přilévati, ale s opatrností nám vlastní, aby se pak nemusela slévat a hodnotné živiny s ní). Necháme vystydnout, a komu libo jest, dosladí datlovým sirupem. Kouličky tvoříme rukama velikosti, na kterou máme zrovna trpělivost, obalovat je možno v mletých oříškách či kokosu. A pak si dejme do nosu!

B | R | N | O |

www.slunovrat.info

Základní článek Hnutí Brontosaurus Slunovrat

Časopis SLUNOSKRAT vydává Základní článek Hnutí Brontosaurus Slunovrat

<http://www.slunovrat.info> • šéfredaktor: Bára Hladíková

• grafická úprava a sazba: Hana Syrová